

Historien om Jan.

Hvem er Jan?

Hei, jeg heter Jan, er 59 år, har ei god kone som jeg har vært gift med i snart 40 år og har 4 egne barn og 3 fosterbarn og mange barnebarn. Jeg har en jobb å gå til, jeg jobber ved et større sykehus, og jeg har et hjem å komme hjem til når arbeidsdagen er over. På fritiden er jeg engasjert i en kristen menighet, og jeg har vært i den samme menigheten i over 40 år. Jeg er også veldig glad i musikk, og har drevet med det siden jeg var ung.

Fortiden som overgriper.

Men jeg har også en fortid jeg er lite stolt av, som kom fram i lyset for ca. 15 år siden. Jeg har ingen formell utdanning men har jobbet som miljøarbeider ved en barnevernsinstitusjon. Jeg trivdes godt, hadde gode kollegaer og var svært godt likt blant de fleste. Det var i denne tiden jeg fikk tre fosterbarn, alle gutter jeg kjente fra institusjonen. De kjente meg veldig godt, også sider av meg som ingen andre viste om. Jeg var en overgriper, og jeg misbrakte flere av guttene ved barnehjemmet.

Jeg tror alt startet da jeg selv var guttunge og ble misbrukt av flere i ulike omstendigheter. Jeg hadde blant annet en ugift onkel som jobbet ved byens fineste hotell – han hadde en hytte som jeg fikk bli med til, ofte sammen med andre gutter og andre voksne menn. Jeg husker at jeg fikk Cola på sengekanten. Nå forstår jeg at det nok ikke bare var cola i glasset. Der ble jeg misbrukt flere ganger. Men de var gode mot meg også, og jeg lot det skje gang på gang, så jeg var jo på en måte med på det. Jeg turte ikke å fortelle om det som skjedde til noen.

Men nå var det jeg som var overgriperen. Første gang det skjedde var jeg leder på leir, og en av deltagerne klatret opp i sengen min fordi han var redd. Og for å si det sånn, han tok meg både her og der...

Jeg spilte i band på den tiden, og jeg var veldig populære blant de yngre guttene. Noe jeg dessverre utnyttet meg av. Så ballet det på seg. Jeg var hele tiden redd for at noen skulle oppdage hva jeg holdt på med. Men jeg klarte ikke å stoppe.

Etter hvert fikk jeg også jobb på det barnehjemmet der mange av de guttene som var på leir kom fra.

Bekjennelser:

Så for ca. 15 år siden var jeg på en ledersamlingsweekend sammen med menigheten min, og taleren snakket om synd som binder en på jorden. Dette traff meg midt i mellomgulvet, og jeg avtalte å snakke med lederen senere på kvelden. Jeg ble rett og slett fysisk syk måtte kaste opp mens jeg fortalte min smertefulle historie.

Menighetslederen sa at dette ikke var noe vi kunne holde skjult for menigheten, dette måtte menigheten vite om for å kunne gå videre. Han sa også at jeg måtte melde meg til politiet, og det gjorde jeg allerede mandagen etterpå.

Konsekvenser av bekjennelsen:

Jeg ble fortalt at på førstkommende søndagsmøte ville det bli forkynt av lederen at jeg (fullt navn) var anmeldt for overgrep, og lederen inviterte menigheten til å komme til å si det de hadde behov for i etterkant, av denne skrekkelige nyheten.

Dagene som kom var uutholdelige for meg, også for familien min, ikke minst kona mi, som også hadde en stilling i menigheten på den tiden. Lederen i menigheten sørget også for at vi fikk flere profesjonelle hjelpere som hadde samtaler med barna mine og fosterbarna mine. På grunn av det som hadde kommet fram, kunne jeg ikke lenger fortsette i den ordinære jobben min. Men jeg fikk et tilrettelagt arbeid og ledelsen var også behjelpelig med leilighet, da kona mi hadde behov for en pause. Men jeg er hjemme igjen nå.

Selv satte jeg ikke mine bein i menigheten på minst et halvt år.

Menighetslederen ble min nærmeste samtalepartner. I perioder tror jeg han var hos meg hver dag, han ble også svært viktig for familien min.

Men jeg opplevde en enorm avvisning fra svært mange i menigheten, de aller fleste hadde jeg i grunnen ikke hatt noe forhold til, men nå snudde de virkelig ryggen til meg, snudde seg bort, satte seg en annen plass, sendte foraktelige blikk, det var ufattelig vondt. Jeg savnet at de hadde mer fokus på forkynnelse om tilgivelse.

Jeg brukte et rekreasjonssenter på Kongsberg, det var virkelig en lettelse for meg å komme et sted der ingen kjente meg. Av lederen på det stedet fikk jeg boken «Nådens Gåte» jeg skulle ønsket at min menighet hadde hatt fokus på mer av den type forkynnelse. Jeg var også på tre opphold på Modum. Det var godt å komme bort. Det var en velsignelse at de hadde en ordning i matsalen der de hadde et bord der man ikke behøver å snakke, et stille bord. Jeg satt der. Ellers isolerte jeg meg i loftstuen hjemme, tror jeg satt der i et halvt år, da var jeg nesten ikke ute av huset. Hvis jeg var, var det på nettene, jeg skammet meg så forferdelig.

Refleksjoner i etterkant:

Jeg vet i grunnen ikke hva det var som drev meg. Jeg tenker ikke at det var en sykdom, heller ikke at jeg var pedofil – på ingen måte. Kanskje det hele var mer at jeg repeterte noe av det jeg selv var utsatt for. Politiet ville at jeg skulle anmelde onkelen min da de etter hvert fikk vite min historie. Det er jeg glad for at jeg ikke gjorde. Han døde bare noen få år senere, og han hadde jo vært en god onkel på mange måter.

Jeg opplevde møte med politiet som godt, jeg opplevde omsorg og ivaretagelse og en enorm profesjonalitet. Det var de som fikk lirket ut av meg at jeg selv var blitt misbrukt. De sørget for at jeg fikk en erfaren terapeut som jeg gikk til i mange år. De ringte og sa ifra når jeg ikke måtte lese avisene eller se på TV.

Jeg hadde bestemt meg for å gjøre slutt hvis jeg måtte i fengsel, jeg hadde tilgang til ei hagle... Jeg hadde ikke kunne tåle den nedverdigelsen jeg visste jeg ville møte hos de andre innsatte.

Jeg var redd hele tiden, jeg begynte å drikke, det var en måte å håndtere angsten på. Jeg hadde ofte drukket når jeg begikk overgrepene mot guttene. Drikkingen var på et akseptabelt nivå, men jeg brukte det på en måte som en selvmedisinering.

Det var en enorm lettelse den dagen jeg fikk telefonen om henleggelse, men jeg måtte leve videre i mitt eget fengsel.